

V této práci jsem se pokusila nastítnit spor o estetickou podstatu umění, který se v angloamerické estetice odehrával ve druhé polovině dvacátého století. Nejprve jsme se setkali s těmi, kteří estetickou podstatu umění obhajovali. Umění nových avantgard, jelikož postrádalo vlastnosti typické pro klasická umění, nepovažovali tito estetiци za umění a z různých důvodů a různými způsoby se snažili dokázat, že nové avantgardy do rodiny umění nepatří. Dále jsme viděli ty, kteří se snažili nové avantgardy do této rodiny zahrnout. První možnou strategií tohoto přijetí bylo znegovat estetický status umění a de facto popřít celou estetiku a definovat umění na jiném základě tak, aby nové avantgardy byly jeho součástí. Setkali jsme se s kognitivistickými přístupy a s přístupem sociologickým. Tyto definice se však neukázaly jako uspokojivé a především celý spor díky nim neuhasnul, spíše naopak. Jiní estetiци se začali bránit tím, že se pokusili nové avantgardy pod rámeц umění i estetična přijmout a estetiku rozšířit.